

Radicale vernieuwing jeugdzorg

Ondersteund door 

Opsteller van ons Manifest in vakblad onzejeugd.nu

Geplaatst op 14 oktober 2022



Toen Freke Evers eerder dit jaar haar persoonlijke verhaal vertelde bij de [lancering](#) van ons [Manifest](#), gaven mensen aan daar geraakt door te zijn. Deze maand is het gepubliceerd in onzejeugd.nu, een uitgave

van het Instituut Onderwijs Ondersteuning (Instondo): een magazine met nieuws en advies voor professionals in het onderwijs, de jeugdhulp en bij gemeenten.

Mooi dat het nu nog breder verspreid wordt en de gedachten achter ons Manifest ook in de vakbladen terechtkomen!

Lees hieronder de eerste pagina van het artikel. Het hele artikel kun je [hier lezen op LinkedIn](#).

Al vanaf de start van haar loopbaan zorgt Freke Evers ervoor dat ervaringsverhalen van mensen in de zorg gehoord worden. Omdat we daarvan kunnen leren. Freke maakt zich zorgen over hoe we maatschappelijk gezien met kinderen en jongeren omgaan. Ze vertelt over haar rol als ouder en over het breken met opvattingen over dat wat 'hoort' of 'normaal' is bij de ontwikkeling van een kind. Omdat we het ontwikkelingspad van kinderen weer verbreden.

HET FUNDAMENT VOOR EEN VEERKRACHTIGE GENERATIE

Opgroeien met vallen en opstaan

Freke Evers

Al vanaf mijn eerste baan zorg ik ervoor dat ervaringsverhalen van mensen in de zorg gehoord worden. Dat begon toen ik als pas afgestudeerde in gesloten jeugdzorginstelling De Koppeling werkte. Het was de eerste jeugdzorgplus-instelling in Nederland – en tevens ook de eerste die nog dit jaar haar deuren sluit. Omdat we inmiddels, mede dankzij al die jongeren die hun stem lieten horen, weten dat de gesloten jeugdzorg hun niet helpt. En zelfs schadelijk blijkt.

Verhalen

In de periode dat ik daar werkte, was het dat ene meisje die mij voor het eerst kennis liet maken met de waarde van ervaringsverhalen. Ze vroeg me: 'Wat betekent zorg op maat?' Ik antwoordde: 'Dat we jou helpen op een manier die past bij wat jij nodig hebt.' Geagiteerd zei ze: 'Leg mij dan eens uit hoe ik kan

werken aan de relatie met mijn moeder als de huisregel is dat we maar twee keer per week mogen bellen?' Een andere jongere zei mij eens: 'Ik ben hier alleen maar agressiever geworden. Als mijn groepsgeenoot uit zijn dak gaat, dan moet ik me verdedigen.' Of die ene jongen, 12 jaar oud, die na het gesprek met zijn moeder weigerde mee terug te gaan naar zijn groep en huilend riep: 'Ik wil met mijn moeder meel!' Ik stond aan de grond genageld en hilde. De problemen van andere jongeren en de uitspattingen die hiermee gepaard gingen, gaven een groot gevoel van onveiligheid waar de jongeren – kinderen soms nog – zich toe moesten verhouden. Steeds vaker be kroop mij het gevoel dat we daar niet het goede deden. Dat jongeren zich voegden naar een systeem dat wij hun oplegden in plaats van aan te sluiten bij dat wat ieder kind echt nodig had. En toch was dit het maatschappelijk antwoord op de vraag hoe we deze jongeren moes-

ten helpen. Vast goed onderbouwd door slimme mensen. Dus waarom zou ik daaraan twijfelen?

Zelf opvoeden

Inmiddels ben ik zelf moeder van twee kinderen, beiden op de basisschool. En opnieuw bekruipt mij steeds vaker het gevoel dat we elkaar en onze kinderen gevangen houden door allerlei opvattingen over dat wat 'hoort' of 'normaal' is. En laat hier geen misverstand over bestaan: net als toen op de Koppeling, maak ik daar net zo goed deel van uit. Ik hoor mezelf regelmatig iets 'vinden' van hoe andere ouders hun kinderen opvoeden. Al twijfel ik net zo hard aan mijn eigen opvoedvaardigheden en maak óók ik me vaak genoeg zorgen over hun ontwikkeling. Mijn zoon van zeven bijvoorbeeld: een zorgzame jongen met een groot verantwoordelijkheidsgevoel, een drang naar knutselen en verzamelen, een grote binnenwereld én ... met forse driftbuien. Even leek het erop dat

Lees het hele artikel [hier op LinkedIn](#)

Meer artikelen over de thema's met trefwoorden:

Thema's: [Opstarten beweging](#)

Trefwoorden: [media](#)